

L'Últim Europeu: «A València la música no està tan respectada com a Barcelona»

Estrenem «Corredor mediterrani», la cançó que dona títol al segon disc del duet de Catadau

L'Últim Europeu | Arxiu

El grup de Catadau **L'Últim Europeu** va debutar el 2019 amb *Naus espacials i altres objectes per identificar* (Rock CD Records), que mostrava un rock directe inspirat en la música independent dels noranta. Després d'arribar, aquell mateix any, a la fase final del concurs de bandes emergents Sona9, ara el duet publica el segon treball: *Corredor mediterrani* (Magic In The Air, 2022), que veurà la llum el divendres 18 de novembre. Abans, però, estrenem en primícia el tema homònim del disc i parlem amb els cosins Josep Simbor i Rafa Lacasa sobre aquest nou treball que estan a punt de publicar.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=kM39YGSnPug>

Avui estrenem "Corredor mediterrani". Què hi voleu abordar?

Josep Simbor (veu i guitarra): Serà el tema que obrirà el disc i parla de la il·lusió de a professionalitzar el projecte i poder viure de la música. Aborda el fet d'haver d'anar a una oficina a treballar en una feina que no t'acaba d'emplenar i tot el procés de lluita per a poder fer la nostra pròpia música.

Quan va començar a gestar-se aquest treball?

Rafa Lacasa (veu i guitarra): Tot es remunta a quan vam conèixer el productor Jordi Bastida per a gravar un parell de temes durant la fase semifinal del concurs Sona9.

J.S: Després del concurs, vam començar a construir una relació artística molt bonica amb Jordi i li vaig proposar si volia treballar amb nosaltres per al nou disc, fet que ell va acceptar encantat. Llavors, vam començar a compondre i gravar les maquetes d'alguns temes, però no va ser fins al confinament que vam trobar el temps per a avançar en elles de veritat. El maig de 2020, vam començar amb la preproducció i fins a finals del 2021 vam estar gravant els temes a l'estudi de Jordi, a excepció de les bateries que les vam gravar als estudis Mil·lenni de València.

Què ha aportat al disc, doncs, Jordi Bastida?

J.S: Ha aportat una frescor i una visió diferent de la nostra, cosa que ha suposat un salt qualitatiu respecte a les maquetes que li vam presentar. A més de productor, és un gran guitarrista, i té moltes idees de com tocar la guitarra que nosaltres no estàvem acostumats a aplicar: arranjaments molt senzills, però que donen singularitat a cada cançó i que nosaltres sols no haguéssim estat capaços d'aconseguir.

R.L: La influència d'un productor a l'hora de fer un disc és fonamental i ací hem descobert com treballar-hi braç a braç. La visió de Jordi va encaixar molt bé amb les idees que teníem i aquesta mescla de visions és la principal diferència, no només amb el disc anterior, sinó amb la cançó "Eme", que va ser la primera cançó que vam gravar amb ell el 2020. Des de llavors, hi ha hagut una evolució notable en la comunió entre banda i productor i açò ens ha permès incloure nous elements com els sintetitzadors.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=4S6Lkz6EAfk>

Per tant, la incorporació de Jordi Bastida ha estat una de les grans diferències respecte a 'Naus espacials i altres objectes per identificar'?

J.S: Sí, tot i que també hi ha un altre factor important. L'anterior disc el va produir un molt bon amic nostre, Uve Martínez, i les maquetes que li vàrem passar eren en format acústic mentre que les maquetes que li hem passat a Jordi en aquest treball estaven més produïdes. Per aquest motiu, en l'anterior disc, Uve va voler transmetre eixa base acústica que tenien totes les cançons i, en canvi, Jordi li ha volgut donar més importància a les guitarres elèctriques, que és una cosa que sempre treballem molt en el directe.

Més enllà de la figura de Jordi Bastida, quin impacte va tenir el vostre pas pel Sona9 el 2019?

J.S: El Sona9 ens ha obert les portes per a guanyar visibilitat i ser més coneguts: poder-nos obrir a Catalunya, conèixer a moltes bandes de la resta dels Països Catalans... Ha estat un trampolí que ens feia falta i sempre hi vam estar molt a gust.

Per què vau acabar titulant el disc 'Corredor mediterrani'?

J.S: Per dos motius: un és la connexió entre Rafa i jo, ja que vivim a Barcelona i València respectivament i, per tant, ens uneix aquest corredor mediterrani. L'altra és pel vincle polític que hi ha entre els Països Catalans, que a voltes creiem que no és prou potent.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=slab8pLt_WY

Creieu que la realitat musical catalana i valenciana estan massa poc en contacte?

J.S: Sí, les bandes que fan un estil més semblant a nosaltres ho han tingut molt complicat per obrir-se a València i, a poc a poc, sembla que comencen a agradar. Per exemple, **Pau Vallvé** o **Mishima** ara omplen els concerts quan venen aquí i, en aquest sentit, ens agradaria que nosaltres poguéssim començar a generar el mateix interès a Barcelona, malgrat que costa més d'aconseguir perquè hi ha més bandes i més concerts que a València.

R.L: Tot va molt lligat a les tendències de consum i als estils que més agraden. El nostre estil ha anat creixent i escoltant-se més cada volta més, sobretot al País Valencià. Fa deu anys, hi havia un estil predominant molt clar i que, lentament, s'ha anat obrint amb la incorporació de noves

bandes i això ha permès crear aquest corredor musical de nord a sud amb connexió insular. Cada volta tenim més oportunitats d'ensenyar el que fem i de generar aquest intercanvi entre els diferents territoris i, en els últims anys, crec que s'ha avançat molt en aquest sentit.

Quines són les principals diferències entre els panorames musicals de Barcelona i València?

J.S: Viure a Barcelona m'ha fet adonar que a València la música no està tan respectada i és menys professional. A València ens falta més professionalització, tot i que, a poc a poc, està canviant el panorama.

R.L: El fet que Barcelona sigui més gran fa que es manegue molt més art i que les influències de Catalunya també siguin més europees. L'oferta de música en directe de Barcelona és molt més àmplia que la de València, sense tenir en compte l'estil ni la llengua.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=Kq90DbFS2MI>

Alguns dels temes del disc miren al passat i a la vostra adolescència. Us considereu nostàlgics?

R.L: Totalment. El disc té una part molt nostàlgica i crec que, amb el pas dels anys, és un dels sentiments que més ens ha aflorat. La nostàlgia forma part del procés de creixement, però no ens ha de condicionar a no seguir endavant. Ens agrada recordar aquells moments tan senzills i simples que ens feien feliços, però que en el moment no valoràvem prou.

J.S: És una nostàlgia positiva, però. Rafa i jo som cosins i ens hem criat tota la vida junts al pati de la iaia. Són coses molt boniques de recordar i ara que joestic a Barcelona i Rafa a València, i ens costa més trobar-nos, aquests moments cobren més força. Mirar enrere sempre serà una part fonamental de **L'Últim Europeu**.

Els senzills del disc, "Estic amb tu" i "Empastre", parlen d'aquesta nostàlgia per a seguir fent camí.

J.S: Sempre cal mirar un poc enrere per a veure tot el que vas aconseguint i aprenent per a poder seguir avançant.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=tblFzYuu54Q>

Creieu que el vostre estil, de clara influència dels 90 i principis dels 2000, també evoca a la nostàlgia?

R.L: A nosaltres sempre ens ha agradat molt el *shoegaze*, el *noise* i el rock dels noranta, tot i que al mateix temps també fem cançons amb un cert esperit pop i que són molt cantables. Però tot i que aquestes referències siguin molt clares, el context i els canvis socials actuals estan presents en les nostres cançons. La música evoluciona, canvia i apareixen noves formes d'entendre i fer la música. Per açò, volíem seguir fent el que ens agrada, però amb noves influències que, tot i que no en canvien radicalment l'estil, sí que el varien.